

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce **Mgr. Z. H.**, bytem M. 5, B., zastoupeného Ing. Liborem Bryšou, daňovým poradcem, bytem Pivoňkova 13, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. 27311/15/5300-21443-710979, č. j. 27312/15/5300-21443-710979, č. j. 27313/15/5300-21443-710979, č. j. 27314/15/5300-21443-710979, č. j. 27315/15/5300-21443-710979 a č. j. 27316/15/5300-21443-710979,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 10. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by byla zrušena rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 8. 2015, **(I)** č. j. 27311/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (I)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 27591/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008; **(II)** č. j. 27312/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (II)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 27751/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období leden 2009; **(III)** č. j. 27313/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (III)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 27899/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období únor 2009; **(IV)** č. j. 27314/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (IV)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 27931/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období březen 2009; **(V)** č. j. 27315/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (V)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 27949/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období duben 2009 a **(VI)** č. j. 27316/15/5300-21443-710979 [dále jen napadené rozhodnutí (VI)], kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 3. 2. 2012, č. j. 28367/12/289914709764, na daň z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období červenec 2009. Všechny dodatečné platební výměry byly vydány ve vazbě na zprávu o daňové kontrole ze dne 1. 2. 2012, č. j. 11325/12/289933707746.

[2] Předmětem sporu je doměření daně na základě neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále také „DPH“) dle přijatých daňových dokladů od dodavatelů žalobce, a to konkrétně v napadeném rozhodnutí (I) dokladů č. 2122008 a č. 21220081 od dodavatele PORTA MORAVIA s.r.o. (dále jen „Porta“) a č. 1162008 a č. 1182008 od dodavatele Johnny-sys s.r.o. (dále jen „Johnny“); v napadeném rozhodnutí (II) dokladů č. 22009 a č. 32009 od dodavatele Johnny; v napadeném rozhodnutí (III) dokladů č. 09000025 od dodavatele AKOVE s.r.o. (dále jen „Akove“) a č. 27022009 od dodavatele Johnny; v napadeném rozhodnutí (IV) dokladů č. 30309 a č. 50309 od dodavatele Johnny; v napadeném rozhodnutí (V) dokladů č. 090000 od dodavatele Akove a č. 3309 od dodavatele Johnny a v napadeném rozhodnutí (VI) dokladu č. 652009 od dodavatele Johnny.

[3] Zdejší soud úvodem uvádí, že totožná věc (tedy soudní přezkum daňového řízení, jehož závěrem byly výše uvedené dodatečné platební výměry, které byly vydány na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 1. 2. 2012, č. j. 11325/12/289933707746) byla předmětem soudního řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 158/2012, na jehož konci byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 158/2012-37, kterým byla zrušena tehdy vydaná rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně s tím, že daňové orgány byly zavázány zdejším soudem v navazujícím řízení jeho právním názorem. Zdejší soud v nyní přezkoumávané věci bude vycházet z jak již jím učiněných závěrů v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 158/2012-37, tak zejména bude zkoumat, jestli (a jak) se daňové orgány řídily jeho dříve vysloveným právním názorem.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce pro všechny uvedené sporné daňové doklady odůvodnil žalobu tím, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť v jeho případě jsou hmotněprávní [dle ustanovení § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o DPH“)] i formální podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet DPH splněny. Plnění bylo uskutečněno, jak vyplývá z předložených daňových dokladů, které obsahují veškeré údaje požadované zákonem. Žalovaný dle žalobce nezpochybňuje dodání předmětného zboží žalobci, pouze zpochybňuje deklarovaného dodavatele, nepřináší však žádné důkazy o tom, že žalobce měl nějaké indicie odůvodňující podezření, že na straně dodavatelů došlo k nesrovnalostem či podvodu. K tomu pak odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, ze kterých cituje body 61-66.

[5] Jako další žalobní námitku pak žalobce s odkazem na ustanovení § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH uvádí, že závěr žalovaného, že pokud k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo, nemá v dokladech označený dodavatel ani povinnost daň na výstupu přiznat a odvést a současně ani odběratel nemá nárok na odpočet daně, je v rozporu se zákonem.

[6] K dodavateli Porta [sporné doklady a dále uvedené žalobní námitky se vztahují toliko k napadenému rozhodnutí (I)] žalobce po shrnutí závěrů žalovaného uvádí, že není žádným rozpor, pokud je na daňových dokladech uvedeno, že budou hrazeny hotově a zároveň je tam uvedeno i bankovní spojení. Rovněž to, že je podpis nečitelný, je běžné, stejně tak, že na dokladech není uvedena konkrétní osoba, které jsou peníze vyplaceny. Žalobce zdůrazňuje, že číslem musí být při vystavení označen daňový doklad, nikoliv běžný pokladní doklad a to, že bylo k jednomu dokladu ručně dopsáno č. 1 (vznikly tedy doklady č. 2122008 a č. 21220081) není z hlediska žalobce v rozporu s žádným právním předpisem (pokud pochybila společnost Porta, nemůže žalovaný přenášet sankce na žalobce), stejně jako fakt, že se evidují samostatné obchodní případy pod stejným identifikačním platebním znakem, není v rozporu se zákonem. Žalobce konstatuje, že se žalovaný mylí, jestliže uvádí, že žalobce porušil ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“).

[7] K dodavateli Johnny (sporné doklady a dále uvedené žalobní námitky se vztahují ke všem napadeným rozhodnutím) žalobce k výsledku svědkyně P. uvádí, že externí účetní zpracovává několik společností a je prakticky nemožné, aby si po více než dvou letech pamatovala dodavatele konkrétního zboží. K výpovědi svědkyně D. jako jednatelky společnosti Johnny žalobce uvádí, že svědkyně potvrdila uskutečnění obchodů, samozřejmě s určitou váhavostí, která odpovídá téměř 3 rokům mezi uskutečněním obchodu a svědeckou výpovědí, a že je prakticky nemožné, aby si po takto dlouhé době místa setkávání s žalobcem (kde se měli uskutečňovat obchodní transakce) přesně pamatovali. Dále žalobce uvádí, že velkou část obchodů dojednával s panem K. K., který byl do července 2009 ve společnosti Johnny zaměstnán. Žalobce navrhuje jako důkazní prostředek k prokázání uskutečnění obchodních transakcí výpověď svědka pana K. K., kterou ale žalovaný neprovedl. Žalobce

tudíž navrhuje výslech tohoto svědka. K tomu, že na některých dokladech bylo uvedeno číslo účtu jiné společnosti (konkrétně společnosti Porta) žalobce uvádí, že není povinen kontrolovat číslo bankovního spojení uvedené na dokladu a fakticky to ani nedělal, protože provádí téměř všechny úhrady v hotovosti, jak je to v jeho oboru podnikání běžné.

[8] K dodavateli Akove [sporné doklady a dále uvedené žalobní námitky se vztahují k rozhodnutím (III) a (V)], žalobce k tvrzením žalovaného v napadených rozhodnutích uvádí, že sice tato mohou svědčit o tom, že společnost Akove nejednala řádně, nepostupovala podle zákona, neplnila své zákonné povinnosti vůči správci daně, ale to přece vůbec nemusí znamenat, že neuskutečnila zdanitelná plnění deklarované v daňových dokladech. Žalobce uvádí, že se při sjednávání obchodů se společností Akove seznámil s majitelem domu Vodova 1798/68, Brno, kde měla mít tato společnost sídlo, panem Ing. L. M., pro kterého pak dělal drobné zámečnické práce a tento se může vyjádřit k tomu, zda společnost Akove na uvedené adrese působila a zda žalobce do její provozovny chodil. Dále se žalobce při sjednávání obchodů seznámil s majitelem společnosti Esprit sport, prodej a servis sportovního zboží, která na uvedené adrese provozuje provozovnu, panem PeaDr. M. M., který se může vyjádřit ke stejným skutečnostem, jako pan Ing. M. – žalobce navrhuje výslech obou těchto svědků.

[9] Žalobce zdůrazňuje, že se správcem daně vždy komunikuje a spolupracuje, plní řádně své povinnosti, je pravidelně správcem daně kontrolován a nemá žádné daňové nedoplatky a řádně splácí daň, penále a úrok z prodlení vyměřené na základě napadených rozhodnutí. Žalobce nemůže za to, že jeho dodavatelé, jak dodatečně po uskutečněních obchodech zjistil správce daně, své povinnosti neplní, mají pasivní přístup ke správci daně, nemají žádné účetnictví a některé z nich řídí osoby bez domova. Dle názoru žalobce je způsob, jakým žalovaný vyhodnotil důkazy v tomto případě, jednoznačným dokladem nesprávného a tendenčního hodnocení důkazů žalovaným.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[10] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 20. 1. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobní a odvolací námitky jsou v zásadě totožné, a jsou totožné i s původními žalobními námitkami, které byly předmětem soudního přezkumu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 158/2012, odkazuje především na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a také na závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 158/2012-37. K svědkovi K. K., jehož neprovedený výslech byl jediným zrušovacím důvodem v citovaném rozsudku, žalovaný obsáhle uvádí, že udělal vše pro to, aby svědka vyslechl, nicméně tento je nekontaktní a jeho výslech nebyl možný. Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku na zamítnutí podané žaloby.

[11] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 9. 2. 2016, uvedl, že trvá na výslechu svědka K. K. a v ostatním setrval na své žalobní argumentaci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Na nařízeném soudním jednání dne 25. 10. 2017 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.

[15] Žalobce v žalobě vymezil de facto 5 žalobních námitek; první dvě z nich se týkají všech sporných daňových dokladů a celého řízení před správcem daně a žalovaným, další 3 jsou pak vztaženy k obchodním případům s jednotlivými dodavateli žalobce – společnostmi Porta, Johny a Akove.

[16] Krajský soud úvodem konstatuje, že mezi stranami není sporu, že došlo k samotnému dodání zboží vymezeného v předmětných daňových dokladech, ale spor je v tom, že k přijetí předmětných zdanitelných plnění došlo od subjektů deklarovaných na daňových dokladech jako dodavatelé. Jinými slovy řečeno, spor je v tom, jestli obchodní společnosti, které jsou tvrzení žalobcem jako jeho dodavatelé, jsou těmi skutečnými dodavateli, jelikož, a v tom je krajský soud plně ve shodě s žalovaným, osoba dodavatele je pro posouzení věci z hlediska zákona o DPH klíčová.

[17] Krajský soud se tedy musel vzhledem k žalobní námitce uvedené v bodě [4] tohoto rozhodnutí nejprve zabývat na nyní řešenou kausu možností uplatnění závěrů rozsudku Soudního dvora EU (dále také „SDEU“) ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, kde SDEU konstatoval, že „(1) Články 167, 168 písm. a), 178 písm. a), 220 bod 1 a 226 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž daňový orgán odmítne přiznat osobě povinné k dani nárok odečíst od částky daně z přidané hodnoty, kterou má povinnost odvést, částku daně, která je splatná nebo byla odvedena za služby, jež jí byly poskytnuty, z důvodu, že se vystavitel faktury týkající se těchto služeb nebo některý z jejich poskytovatelů dopustil protiprávního jednání, aniž tento orgán z hlediska objektivních okolností prokáže, že dotyčná osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného uvedeným vystavitelem či jiným hospodářským subjektem vystupujícím na předcházejícím stupni dodavatelského řetězce. (2) Články 167, 168 písm. a), 178 písm. a) a 273 směrnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž daňový orgán odmítne přiznat nárok na odpočet z důvodu, že se osoba povinná k dani neujistila, zda vystavitel faktury týkající se zboží, na které je uplatňován nárok na odpočet, byl v postavení

osoby povinné k dani, která měla k dispozici dotčené zboží a byla schopna toto zboží dodat, a zda splnil své povinnosti ohledně podání daňového přiznání a úhrady daně z přidané hodnoty, nebo z důvodu, že uvedená osoba povinná k dani nemá kromě uvedené faktury k dispozici jiné doklady, jimiž lze prokázat, že byly tyto skutečnosti splněny, ačkoli hmotněprávní a formální podmínky upravené směrnicí 2006/112 k uplatnění nároku na odpočet byly splněny a osoba povinná k dani nemá žádné indicie odůvodňující podezření, že na straně uvedeného vystavitele došlo k nesrovnalostem či podvodu.“

[18] Lze přisvědčit žalobci, že *prima facie* by se mohly zdát závěry SDEU použitelné pro řešenou kauzu, ale krajský soud na tomto místě musí uvést, že vždy při aplikaci závěrů SDEU je třeba vycházet nejen ze samotného výroku rozhodnutí, ale také ze skutkových okolností, které byly v řešeném případě řešeny. V citovaném rozhodnutí byly předloženy předběžné otázky, které se vždy vztahovaly k situaci, kdy nebylo sporu o dodavateli daňového subjektu; předmětem řešeného sporu u SDEU tedy byla ta situace, kdy správce daně nerozporoval dodavatele daňového subjektu v tom ohledu, jestli jim byl skutečně ten dodavatel deklarovaný daňovým subjektem na daňových dokladech, ale to, že tento nesporný dodavatel (případně jeho subdodavatel) jednal určitým způsobem. Zdejší soud však musí konstatovat, že v nyní řešené kauze je situace diametrálně odlišná. Správce daně (ev. žalovaný) nerozporuje, jestli dodavatel žalobce (případně jeho subdodavatel) jednal určitým způsobem, z čehož by pak vyplývaly možné závěry pro žalobce (a případná možnost užití závěrů SDEU v citovaném rozhodnutí), ale rozporuje samotný fakt, jestli žalobcem deklarovaní dodavatelé těmito dodavateli ve skutečnosti byli. V této řešené kauze se tedy jedná o „krok předcházející“ případům řešených SDEU v citovaném rozhodnutí, a krajský soud musí shrnout, že uvedené závěry soudní autority Evropské unie nejsou aplikovatelné na řešenou kauzu a tuto žalobní námitku musel shledat jako nedůvodnou.

[19] Obdobně pak zdejší soud musel přistoupit k žalobní námitce uvedené v bodě [5] tohoto rozhodnutí. Z dikce předmětného ustanovení § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH [pro napadená rozhodnutí (II) až (VI); pro napadené rozhodnutí (I) se jednalo o ustanovení § 108 odst. 1 písm. m) zákona o DPH, které mělo zcela totožné znění]: „*přiznat a zaplatit daň správci daně jsou povinni: osoba, která vystaví doklad, na kterém uvede daň*“ by se opět *prima facie* mohlo zdát, že by bylo možné jej aplikovat na řešený případ. Nicméně zákonnou úpravu je třeba vykládat v jejím celkovém kontextu. Citované ustanovení není ničím jiným než implementací pravidla zakotveného původně v čl. 21 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 77/388/EHS (nyní v čl. 203 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty), který stanoví: „*Daň z přidané hodnoty je povinna odvést každá osoba, která uvede tuto daň na faktuře*“. A jak vyplývá ze sbírkového rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2012, č. j. 10Af 3/2011-84 [zveřejněno ve Sbírce NSS pod č. 2963/2014 Sb.], který navazuje na výrok I. rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 6. 2009, ve věci C-566/07, Stadeco; tak toto ustanovení znamená „*vznik daňové povinnosti plátce, který uvede daň na dokladu, vůči tomu členskému státu, vůči němuž se vztahuje daň uvedená na faktuře, i když dotčené plnění nebylo v tomto členském státu předmětem daně. Pro určení, ke kterému členskému státu se daň vztahuje, je relevantní zejména sazba uvedené daně, měna, ve které je vyjádřena dlužná částka, jazyk vyhotovení, obsah a kontext dotčené faktury, místo, ve kterém jsou vystavitel této faktury a příjemce poskytnuté služby usazeni, jakož i jejich chování.*“ Z citovaného rozhodnutí je tedy zřejmé, že na případ dodavatelů deklarovaných na

předmětných daňových dokladech toto ustanovení nedopadá, ale upravuje zcela jinou situaci, která je jednoznačně vymezená ve výše citované části rozhodnutí. Krajský soud tedy musí i tuto žalobní námitku posoudit jako zcela nedůvodnou.

[20] K dalším třem žalobním námitkám týkajících se samotných dokladů od dodavatelů, na základě kterých žalobce požaduje nadměrný odpočet DPH, je nejprve pro všechny společně vhodné uvést zákonnou úpravu a ustálenou judikaturu. Z této je klíčový nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. IV. ÚS 19/02, ve kterém byly stanoveny ústavně konformní podmínky pro nárokování nadměrného odpočtu DPH následovně: „(a) *Pro nárok na odpočet daně z přidané hodnoty musí být prokázáno, že si plátce pořídil zdanitelné plnění, dále musí být prokázáno, že tato plnění použil plátce k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění a dále že odpočet je uplatňován na základě daňového dokladu, vystaveného plátcem daně, který zdanitelné plnění uskutečnil.* (b) *Povinností správce daně však není dokazovat daňovému subjektu neexistenci jím tvrzených skutečností, ale je naopak povinností daňového subjektu existenci těchto skutečností správním orgánům doložit.*“ Z tohoto nálezu tedy vyplývá unesení důkazního břemene v procesu provádění dokazování dle ustanovení § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), tak, že v případě, že správce daně prokáže takové „*skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“ [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], tak má daňový subjekt jednoznačnou povinnost existenci jím tvrzených skutečností v těchto listinách (v řešeném případě zejména daňových dokladech) dále prokázat, tedy, že důkazní břemeno opět leží jednoznačně na daňovém subjektu. Nicméně i zde je třeba vycházet ze zásady, že „*smyslem a účelem důkazního řízení není daňový subjekt „nachytat“ na nejasnostech, jež se v řízení objeví, nýbrž zjistit v potřebné míře rozhodné skutečnosti a případné nejasnosti odstranit, je-li to rozumně možné*“ [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119 (zveřejněno ve Sbírce NSS pod č. 1572/2008 Sb.)]. Přesně ve smyslu výše uvedeného, posuzoval krajský soud žalobcem uplatněné námitky.

[21] K dodavateli Porta (žalobní námitka uvedené v bodě [6] tohoto rozhodnutí) krajský soud uvádí, že může přisvědčit žalobci v tom ohledu, že většina informací jím uvedených (s výjimkou faktu o porušení zákona o omezení plateb v hotovosti – bude rozvedeno dále) týkajících se daňových dokladů skutečně není porušením žádného právního předpisu. Ale tyto žalobcem uvedené informace nesloužily správci daně k tomu, aby prokázal protiprávnost žalobcova jednání, ale toliko k tomu, aby ve smyslu ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyvrátily věrohodnost a průkaznost daňových dokladů uplatněných žalobcem [k tomuto krajský soud zcela odkazuje na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí (I)]. A ve spojení se skutečností, že na základě žádosti žalovaného o dožádání, č. j. 184792/10/289933707746, směřujícího k místně příslušnému správci daně dodavatele Porta, mu v odpovědi evidované pod č. j. 203794/10 tento správce daně sdělil, že: „*ve smyslu provedeného důkazního řízení dle ust. § 43 a § 31 ZSDP považuje Finanční úřad Brno IV za prokázané, že zdanitelná plnění dle dokladů předložených Vaším plátcem daně neuskutečnil daňový subjekt PORTA MORAVIA s.r.o, DIČ: CZ27801314.*“ má zdejší soud za jednoznačně prokázané, že se správci daně a žalovanému podařilo jednoznačně zpochybnit věrohodnost a průkaznost daňových dokladů uplatněných žalobcem. A vzhledem k závěru zdejšího soudu

o unesení důkazního břemene (viz bod [20] tohoto rozsudku), musí zdejší soud konstatovat, že pak již bylo opětovně na žalobci, aby prokázal oprávněnost nadměrného odpočtu DPH na základě těchto dokladů. Nicméně, žalobce, jak je patrné z předložené spisové dokumentace, správci daně již žádné další důkazní prostředky potvrzující oprávněnost tohoto nadměrného odpočtu nedodal a tedy neunesl své důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 daňového řádu a ustálené judikatury a tímto nesplnil podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona o DPH. Z výše uvedeného je pak třeba učinit závěr, že si tak daňový subjekt v případě dodavatele Porta neoprávněně snížil svou daňovou povinnost.

[22] Ohledně tvrzení žalobce, že nedošlo k porušení ustanovení § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti, zdejší soud konstatuje, že v případě daňového dokladu č. 21220081 ze dne 25. 1. 2009 na částku 451.773 Kč k tomuto porušení skutečně došlo, jelikož dle ustanovení § 4 odst. 1 citovaného zákona: „*Poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 15 000 EUR (dále jen "limit") je povinen provést platbu bezhotovostně; to neplatí, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního právního předpisu provedena v hotovosti.*“ a dle ustanovení § 4 odst. 2 citovaného zákona: „*Platba v české nebo jakékoliv cizí měně se pro účely tohoto zákona přepočte na měnu EURo směnným kursem devizového trhu vyhlášeným Českou národní bankou a platným ke dni provedení platby.*“ je zřejmé, že ke dni 25. 1. 2009 a směnnému kursu 28,105 je maximální částka, kterou bylo možno hradit hotově, vyčíslena na 421.575 Kč, tedy, že u předmětného daňového dokladu byl tento limit překročen o více než 30.000 Kč. Zdejší soud musí konstatovat, že v tomto případě došlo jednoznačně k porušení citovaného zákona. Tento závěr pak jen umocňuje závěry zdejšího soudu vyjádřené v bodě [21] tohoto rozhodnutí. Na základě všech výše uvedených informací, musí k dodavateli Porta zdejší soud uzavřít, že tato žalobní námitka je nedůvodná a správce daně i žalovaný postupovali v tomto případě zcela zákoně.

[23] K dodavateli Johnny (žalobní námitka uvedená v bodě [7] tohoto rozhodnutí) krajský soud uvádí, že správce daně (a posléze žalovaný) učinil závěr o vyvrácení věrohodnosti a průkaznosti daňových dokladů uplatněných žalobcem dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu na základě výsledků žalobce a 2 svědků – paní M. P. a paní H. D. K výsledku svědkyně P. krajský soud konstatuje, že jak je patrné z protokolu o její svědecké výpovědi, č. j. 74589/11/289933707746, svědkyně uvedla, že „*u faktického předání zboží jsem nikdy nebyla.*“ a „*u fyzického předávání peněz jsem nikdy nebyla, mám pouze prvotní doklady o úhradách.*“ Tento důkaz tedy dle krajského soudu nelze osvědčit jako důkaz svědčící o uskutečnění zdanitelných plnění ze strany dodavatele Johnny. Svědkyně D., jednatelka společnosti Johnny, pak v protokolu č. j. 140349/11/289933707746, uvedla, že si dopravu žalobce většinou sháněl sám, domlouvali se s žalobcem, jestli to uhradí dohromady nebo žalobce sám, konkrétní sazba se neúčtovala. Stran vystavení dokladů ze strany společnosti Johnny konstatovala, že „*pokud je to z roku 2008 tak si na to až tak nevzpomínám, asi ano.*“ V protokolu č. j. 16022/11/289933707746 pak svědkyně D. konstatovala, že „*zboží pokud bylo vyskladněné, tak mohlo být vyskladněno v garáži nebo v průjezdu. U těchto transakcí jsem nebyla.*“ Správce daně i v porovnání s výpovědí žalobce (zachycenou v protokole č. j. 169184/10/289933707746) konstatoval, že zde došlo k rozporům mezi tvrzením žalobce a svědkyně D. a ve zprávě o daňové kontrole ze dne 1. 2. 2012, č. j. 11325/12/289933707746, uvádí na str. 6 příklady těchto rozporů. Tyto skutečnosti vedly správce daně ke správnému uvážení, že skutečnosti, které v protokolech svědkyně D. uvedla, neodstranily jeho

pochybnosti a ve zprávě o daňové kontrole uzavřel, že daňový subjekt nepředložil správci daně takové důkazní prostředky, které by prokázaly nezpochybnitelným a věrohodným způsobem faktické uskutečnění plnění od dodavatele Johny.

[24] Nicméně žalobce již ve svém přípisu ze dne 27. 10. 2011, zaevidovaném pod č. j. 290943, vztahující se k výsledkům daňové kontroly, k závěrům správce daně ohledně dodavatele Johny konstatoval: „Vzhledem k tomu, že jsem v několika obchodních případech jednal i s panem K. K., který byl obchodním ředitelem uvedené firmy, zde jsem ani nevěděl, že pan K. je v příbuzenském poměru k paní D. Vzhledem i k tomu, že pan K. je v současné době ve výkonu trestu za ublížení na zdraví, žádám o jeho svědeckou výpověď, která je v daném zpochybnění mé osoby značně důležitá. Předávám Vám telefonní kontakt na jeho právního zástupce, jedná se o pana Mgr. P. tel: „X“. (sic!) Krajský soud tento přípis musí hodnotit jako jednoznačný návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 98/2008-68 (vynesen ještě ke staré právní procesní úpravě, ale bezpochyby aplikovatelný i pro současnou úpravu daňového řádu): „Navrhne-li daňový subjekt k prokázání svého tvrzení provedení důkazu (§ 31 odst. 2 zák. o správě daní a poplatků), musí jej dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navržený daňovým subjektem je limitována poskytnutými údaji.“ tak žalobce v tomto ohledu jednoznačně splnil svou zákonnou povinnost, jelikož jednoznačně identifikoval požadovaného svědka, uvedl i pravděpodobné místo jeho pobytu a dokonce telefonní kontakt na jeho právního zástupce a zdůraznil, že je pro něj tato svědecká výpověď důležitá. Krajský soud konstatuje, že správce daně je oprávněn zvážit, zda k výsledku přistoupí, ale přitom by mělo být pamatováno na to, že správce daně hodnotí něco, co nezná, a proto by měl být s odmítáním provedení výsledku zdrženlivý (pro doktrinální názor srov. ONDRÝSEK, Roman, Ondřej LICHNOVSKÝ, Petra NOVÁKOVÁ, Eva KOSTOLANSKÁ a Tomáš ROZEHNAL. *Daňový řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: C.H.BECK, 2011. 616 s. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-390-5. S. 217). Krajský soud se na tomto místě také přiklání k závěrům sbírkového rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2005, č. j. 59 Ca 136/2003-58 (zveřejněno ve Sbírce NSS pod č. 817/2006 Sb.), kde bylo konstatováno: „Správce daně nemůže odmítnout výsledek navržených svědků jen proto, že daňový subjekt neuvedl skutečnosti, o nichž mají vypovídat. Správce daně je v takovém případě povinen vyzvat daňový subjekt k upřesnění okruhu otázek, ke kterým mohou tito svědci podat svědectví.“ Krajský soud vědom si ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 Afs 90/2008-69, ve kterém: „Správce daně neporuší zákon, neprovede-li důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci.“) konstatuje, že v tomto případě má z předloženého spisového materiálu za zřejmé, že výsledek svědka pana K. K. mohl přinést do skutkových okolností řešeného případu nové souvislosti, tedy zejména, že by dotýčný svědek mohl potvrdit či vyvrátit, jestli byl fyzicky přítomný u dodávek zboží či objasnit další sporné okolnosti, které vzešly z rozporuplných výpovědí svědkyně D. a žalobce. Správce daně byl tedy podle právního názoru zdejšího soudu povinen provést navržený výsledek svědka pana K. K., případně požádat žalobce o sdělení okruhu otázek, které měly být navrženému svědkovi položeny, jestli správce daně sám nevěděl, k čemu by se dotýčný svědek měl vyjádřit. Jen a z tohoto důvodu zdejší soud svým rozsudkem ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 158/2012-37, zrušil v předchozím řízení vydaná rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, přičemž zdejší soud tehdy shledal, že

správce daně v případě dodavatele Johnny nepostupoval ve vztahu k návrhu na výslech svědka K. K. zákonně, a tuto žalobní námitku musel shledat jako důvodnou. Žalovanému pak zdejší soud uložil, aby v navazujícím řízení provedl výslech tohoto svědka, případně pak aby vyzval žalobce k navržení dalších důkazů k prokázání jím tvrzených skutečností, a na základě takto nabytých informací poté opětovně rozhodnul ve věci samé.

[25] Zdejší soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že v navazujícím řízení po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu, žalovaný uložil správci daně, aby provedl výslech svědka pana K. K. za účelem objasnění stavu věci ve vztahu k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele Johnny. Dne 23. 3. 2015 kontaktoval správce daně telefonicky žalobce, který mu sdělil, že pan K. K. byl již propuštěn z výkonu trestu a v současné době bydlí a pracuje v Praze, přičemž dále žalobce uvedl, že do 30. 3. 2015 sdělí telefonní číslo, na kterém je možné svědka kontaktovat (srov. úřední záznam pod č. j. 3005110/15/3002-60563-707746).

[26] Dne 24. 3. 2015 zjistil správce daně, že pan K. K. má trvalý pobyt uvedený na adrese ohlašovny Magistrátu města Brna, tj. Husova 165/5, 602 00 Brno. Dne 30. 3. 2015 kontaktoval správce daně telefonicky žalobce, který mu sdělil telefonní číslo, které má patřit navrženému svědkovi. Správce daně na toto telefonní číslo zavolaal za účelem zjištění adresy, na které se zdržuje pan K. K. Osobou na telefonu mu však bylo pouze sděleno, že se pan K. K. bude od 31. 3. 2015 do 27. 4. 2015 zdržovat mimo území České republiky (viz úřední záznam pod č. j. 3005110/15/3002-60563-707746). Dne 27. 4. 2015 opět správce daně zavolaal na předmětné telefonní číslo, a to za účelem zjištění aktuální adresy, na níž se zdržuje pak K. K. Aktuální adresa opětovně nebyla sdělena, přičemž osoba na telefonu pouze sdělila, že se nadále zdržuje (pan K.) v zahraničí.

[27] Správce daně vydal dne 6. 5. 2015 výzvu, č. j. 2245971/15/3002-60563-707746, ve které vyzval žalobce ke sdělení aktuální adresy jím navrženého svědka pana K. K., a to za účelem doručení předvolání k podání svědecké výpovědi, případně za účelem předvedení svědka. Dále byl žalobce vyzván k navržení jiných důkazních prostředků k prokázání jím tvrzených skutečností. Jak je zřejmé z předložené spisové dokumentace, tak žalobce na předmětnou výzvu nereagoval.

[28] Dne 25. 5. 2015 bylo správcem daně pod č. j. 2555430/15/3002-60563-707746 vydáno předvolání osoby zúčastněné na správě daní, a to pana K. K., za účelem podání svědecké výpovědi v souvislosti s daňovým řízením vedeným u žalobce. Touto výzvou byl uvedený svědek vyzván, aby se dostavil dne 10. 6. 2015. Dne 25. 5. 2015 bylo také odesláno vyrozumění žalobci pod č. j. 2556523/15/3002-60563-707746 o termínu konání svědecké výpovědi s panem K. K., které bylo žalobci datovou schránkou doručeno téhož dne.

[29] Ze správního spisu se podává, že v termínu konání svědecké výpovědi, tj. dne 10. 6. 2015, se ke správci daně dostavil pouze žalobce s tím, že přišel omluvit svědka pana K. K. Žalobce pak předložil dopis včetně obálky, který mu měl napsat jím navrhovaný svědek. Dopis je datován dne 25. 5. 2015, je adresován žalobci a dle razítka na předložené obálce byl dne 8. 6. 2015 odeslán z Prahy. Obsahem je omluva svědka z důvodu jeho dlouhodobého pracovního pobytu v Německu a návrh nového termínu svědecké výpovědi koncem června

roku 2015 s tím, že upřesní telefonicky konkrétní termín a dá ho i vědět správci daně; v závěru dopisu je pak uvedeno „S pozdravem K. K.“. Žalobce navrhl správci daně svoji aktivní spolupráci ve věci nového termínu konání svědecké výpovědi.

[30] Zdejší soud však konstatuje, že předmětný dopis je datován ke dni 25. 5. 2015, tedy ke dni, kdy, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, žalobce obdržel vyrozumění o konání výslechu svědka K. Svědkovi – panu K. – byla ale zásilka připravena k vyzvednutí až dne 26. 5. 2015, a tak o jejím konkrétním obsahu v podobě například data předvolání, nemohl mít dne 25. 5. 2015 žádného povědomí. Kromě toho dopis předložený žalobcem byl dle razítka pošty na obálce dne 8. 6. 2015 podán v Praze, i když dle již výše uvedených telefonických hovorů a dle dopisu předloženého žalobcem, bylo správci daně opakovaně tvrzeno, že je svědek K. K. dlouhodobě mimo Českou republiku, a to v Německu, a mj. proto nemůže u správce daně vypovídat. Zdejší soud pak zdůrazňuje, že ani v dopise předloženém žalobcem svědek neuvádí, kde je konkrétně možné jej zastihnout – např. uvedením konkrétní adresy v Německu. Tyto okolnosti podle zdejšího soudu zcela znevěrohodňují obsah dopisu a tvrzení žalobce.

[31] Žalobce dne 10. 6. 2015 navrhnul správci daně, že až mu dá svědek vědět, tak bude kontaktovat správce daně ohledně termínu svědecké výpovědi, na což správce daně přistoupil. Ani žalobce, ani pan K. K. tak však až do data vydání napadených rozhodnutí (tj. do dne 21. 8. 2015) neučinili. Do data vydání napadených rozhodnutí správce daně ohledně termínu svědecké výpovědi ani jeden z nich nekontaktoval a správci daně ani nebylo sděleno místo pobytu pana K. K., i když prokazatelně a bez jakýchkoliv pochyb správce daně činil právní úkony za účelem zajištění svědecké výpovědi již od měsíce března roku 2015, a to zcela v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 158/2012-37.

[32] Zdejší soud shledává, že je z výše uvedeného zřejmé, že se správce daně pokusil, i když bez úspěchu, zajistit výpověď žalobcem navrhovaného svědka K. K., a že za výše uvedené situace a zejména při zvážení skutečností uvedených v bodě [30] tohoto rozsudku, nelze daňovým orgánům klást k tíži praktickou nedosažitelnost svědka K. K. I když tedy byly správcem daně bez jakýchkoliv pochyb (a v souladu s právním názorem zdejšího soudu) činěny kroky k provedení výslechu svědka K. K., nedošlo vzhledem k jeho nekontaktnosti k rozšíření zjištění o stavu věci. Správce daně také opětovně vyzval žalobce k navržení dalších důkazních prostředků k prokázání jím tvrzených skutečností, tento ale na výzvu vůbec nereagoval a svého práva tak nevyužil.

[33] Za této procesní situace se žalobce evidentně dostal do důkazní nouze, jelikož důkazní břemeno bylo na žalobci jako daňovém subjektu (srov. ustanovení § 92 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu a ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH). Zdejší soud musí konstatovat, že podle jeho právního názoru měly daňové orgány (na základě zjištěných skutečností a důkazů předložených žalobcem) dostatek důvodů k tomu, aby ve smyslu ustanovení § 92 odst. 7 daňového řádu, postupem podle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu, posoudily doklady předložené žalobcem jako nedostatečné pro prokázání žalobcem uváděných skutečností ve vztahu k dodavateli Johnny. Jejich postup shledává zdejší soud zcela zákonným s přihlédnutím k neopomenutelnému faktu, že tíha důkazního břemene spočívá *ex lege* na daňovém subjektu

(tj. žalobci) včetně odpovědnosti za předkládané důkazní prostředky – tedy za jejich dostatečnost a průkaznost, musí konstatovat, že uvedená žalobní námitka je nedůvodná.

[34] K dodavateli Akove (žalobní námitka uvedená v bodě [8] tohoto rozhodnutí) krajský soud uvádí, že správce daně (a posléze žalovaný) učinil závěr o vyvrácení věrohodnosti a průkaznosti daňových dokladů uplatněných žalobcem dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu na základě odpovědi Finančního úřadu Brno III na dožádání správce daně ze dne 8. 12. 2010, č. j. 231297/10/290933702233 (evidována u správce daně pod č. j. 210307/10), ze kterého vyplývá, že dodavatelem Akove nebylo za předmětné zdaňovací období únor 2009 vůbec podáno daňové přiznání a to ani po výzvě správce daně, za zdaňovací období duben 2009 pak podáno bylo, ale po zahájení vytýkacího řízení daňový subjekt nereagoval a řízení bylo ukončeno neuznáním vstupů a výstupů (vyměřeno na nulu). Dodavatel Akove je zcela nekontaktní, po provedení místního šetření v deklarovaném sídle společnosti bylo zjištěno, že společnost na uvedené adrese nesídlí. Jednatel společnosti Akove M. Č. byl toho času v databázi celostátně hledaných osob Policie České republiky a byl odsouzen za podvody na 7 let odnětí svobody a toho času byl na útěku. Dne 26. 7. 2010 bylo také zahájeno insolvenční řízení na společnost Akove. Žalobce ve svém ústním vyjádření do protokolu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 56108/11/289933707746 uvedl, že se s panem Č. (sic! – doslovný přepis chybného označení jména jednatele dodavatele ze strany žalobce) jednal a obchod s ním uskutečnil. Žalobce pak také navrhl výsledk svědků Ing. M. a PeaDr. M., s tím, že tito se mohou vyjádřit k tomu, zda společnost Akove na uvedené adrese působila a zda žalobce do její provozovny chodil. Žalovaný nepovažuje tento důkaz za důvodný s ohledem na to, co by jím mělo být dle žalobce prokázáno, totiž, že společnost Akove na uvedené adrese působila, a že žalobce do její provozovny chodil.

[35] Krajský soud musí s plným odkazem na výše uvedenou judikaturu (kterou použil k dodavateli Johny) ve vztahu k dodavateli Akove dát plně za pravdu žalovanému. Provedením navržených svědeckých výpovědí by mohlo být prokázáno toliko to, že společnost Akove na uvedeném sídle skutečně provozovala svou provozovnu, a že tam žalobce docházel. Z povahy navržených svědeckých výpovědí však nemůže být těmito výpověďmi prokázáno, že k uskutečnění žalobcem deklarovaných obchodů skutečně došlo, tedy, že společnost Akove byla skutečným dodavatelem předmětného zboží, jelikož ani žalobce netvrdí, že by navržení svědci byli u sjednávání či realizace těchto obchodů. Jinými slovy řečeno, žalovaný zde postupoval zcela v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 Afs 90/2008-69, když neprovedl navržený důkaz, jelikož ze všech okolností případu bylo zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci. V tomto případě se tedy nejednalo o prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti a provedení těchto důkazů by dle právního názoru zdejšího soudu bylo nadbytečné.

[36] S ohledem na vše výše uvedené má zdejší soud za jednoznačně prokazané, že se správci daně a žalovanému podařilo jednoznačně zpochybnit věrohodnost a průkaznost daňových dokladů uplatněných žalobcem. A vzhledem k závěru zdejšího soudu o unesení důkazního břemene (viz bod [20] tohoto rozsudku), musí zdejší soud konstatovat, že pak již bylo opětovně na žalobci, aby prokázal oprávněnost nadměrného odpočtu DPH na základě těchto dokladů. Nicméně, žalobce, jak je patrné z předložené spisové dokumentace, správci daně již

žádné další důkazní prostředky potvrzující oprávněnost tohoto nadměrného odpočtu nedodal a tedy neunesl své důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 daňového řádu a ustálené judikatury a tímto nesplnil podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona o DPH. Z výše uvedeného je pak třeba učinit závěr, že si tak daňový subjekt v případě dodavatele Akove neoprávněně snížil svou daňovou povinnost a uvedená žalobní námitka tedy není důvodná.

[37] Tvrzení žalobce uvedené v bodě [9], že se správcem daně řádně komunikuje a plní veškeré své zákonné povinnosti, zdejší soud nikterak nerozporuje a nečiní tak ani žalovaný, tento fakt však nemůže nic změnit na závěrech krajského soudu učiněných výše. Krajský soud se nemůže ztotožnit se závěrem žalobce, že žalovaný hodnotí důkazy tendenčním způsobem, toto nikterak nevyplývá z předložené spisové dokumentace a žalobce toto své tvrzení ani nikterak důkazně nedokládá, krajský soud ho tedy hodnotí jako pouhé subjektivní konstatování žalobce.

V. Shrnutí a náklady řízení

[38] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[39] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
K. P.